

Sa'īd ibn Zayd

Zayd, son till Amr, stod avsidet från Quraysh-folket när de firade en av sina högtider. Männerna bar rika turbaner av brokad och dyrbara jemenitiska mantlar. Kvinnor och barn var också utsökt klädda i sina fina kläder och glittrande smycken. Zayd såg hur offerdjur, färgglatt utsmyckade, leddes fram för att slaktas inför Qurayshs avgudar. Det var svårt för honom att förbli tyst. Lutande mot Ka'bahs vägg ropade han:

”O Qurayshs folk! Det är Gud som har skapat fåren. Det är Han som har sänt ner regn från himlen som de dricker av, och Han har låtit foder växa upp ur jorden som de äter. Ändå slaktar ni dem i andra namn än Hans. Sannerligen, jag ser att ni är ett okunnigt folk.”

Zayds farbror al-Khattab, Omar ibn al-Khattabs far, kokade av vrede. Han gick fram till Zayd, slog honom i ansiktet och ropade: ”Ve dig! Fortfarande hör vi sådana dumheter från dig. Vi har stått ut tills vårt tålamod är slut.”

Al-Khattab hetsade sedan ett antal våldsamma män att trakassera och förfölja Zayd och göra hans liv mycket svårt. Dessa händelser, som ägde rum innan Muhammads kallelse till profetskap, gav en föraning om den bittra konflikt som skulle uppstå mellan sanningens försvarare och de envisa anhängarna av avgudadyrkan. Zayd var en av de få män som kallades *hunafa'*, som såg dessa avgudadyrkande handlingar för vad de var. Han vägrade inte bara att delta i dem själv, utan vägrade också att äta något som offrades till avgudar. Han förkunnade att han dyrkade

Ibrahims Gud och, som händelsen ovan visar, var han inte rädd för att utmana sitt folk offentligt.

Å andra sidan var hans farbror al-Khattab en hängiven anhängare av Qurayshs gamla hedniska traditioner, och han blev chockad över Zayds offentliga förakt för de gudar och gudinnor de dyrkade. Han lät därför jaga och förfölja honom tills han tvingades lämna Makkahs dal och söka skydd i de omgivande bergen. Han utsåg till och med en grupp unga män och befal dem att inte låta Zayd närma sig Makkah eller gå in i Helgedomen.

Zayd lyckades bara ta sig in i Makkah i hemlighet. Där, okänd för Quraysh, träffade han personer som Waraqah ibn Nawfal, Abdullah ibn Jahsh, 'Othman ibn al-Harith och Umaymah bint Abd al-Muttalib, faster till Muhammad ibn Abdullah. De diskuterade hur djupt araberna var försjunkna i sina vilseledda sätt. Till sina vänner sade Zayd:

”Sannerligen, vid Gud, ni vet att ert folk inte har några giltiga grunder för sina trosuppfattningar och att de har förvrängt och avvikit från Ibrahims religion. Anta en religion som ni kan följa och som kan ge er frälsning.”

Zayd och hans följeslagare gick sedan till judiska rabbiner och kristna lärda och människor från andra samhällen i ett försök att lära sig mer och återvända till Ibrahims rena religion. Av de fyra nämnda blev Waraqah ibn Nawfal kristen, Abdullah ibn Jahsh och 'Othman ibn al-Harith kom inte fram till någon bestämd slutsats. Zayd ibn Amr däremot hade en helt annan historia.

Eftersom det var omöjligt för honom att stanna i Makkah lämnade han Hijaz och reste så långt som till Mosul i norra Irak och därifrån sydväst in i Syrien. Under hela sina resor frågade han alltid munkar och rabbiner om Ibrahims religion. Han fann ingen tillfredsställelse förrän han mötte en munk i Syrien som sade till honom att den religion han sökte inte längre existerade, men att tiden nu var nära då Gud skulle sända fram – från hans eget folk som han hade lämnat – en Profet som skulle återuppliva Ibrahims religion. Munken rådde honom att om han fick se denna Profet skulle han inte tveka att erkänna och följa honom.

Zayd vände tillbaka och begav sig mot Makkah med avsikt att möta den väntade Profeten. När han passerade genom Lakhms område vid Syriens södra gräns blev han överfallen av en grupp nomadiserande araber och dödad innan han kunde lägga sina ögon på Guds Sändebud, må Gud välsigna honom och skänka honom fred. Men innan han drog sitt sista

andetag lyfte han sina ögon mot himlen och sade:

”O Herre, om Du har hindrat mig från att nå detta goda, hindra då inte min son från att göra det.”

När Waraqah hörde om Zayds död sägs han ha skrivit en elegi till hans lov. Profeten berömde också honom och sade att på Uppståndelsens dag ”ska han uppväckas som att han, i sig själv ensam, motsvarar ett helt folk”.

Gud, må Han vara upphöjd, hörde Zayds bön. När Muhammad, Guds Sändebud, trädde fram och kallade människor till islam, var hans son Sa'id bland de främsta som trodde på Guds enhet och som bekräftade sin tro på Muhammads profetskap. Detta är inte märkligt, för Sa'id växte upp i ett hushåll som förkastade Qurayshs avgudadyrkan, och han undervisades av en far som ägnade sitt liv åt att söka Sanningen och som dog i dess strävan.

Sa'id var ännu inte tjugo år när han antog islam. Hans unga och ståndaktiga hustru Fatimah, dotter till al-Khattab och syster till Omar, accepterade också islam tidigt. Uppenbarligen lyckades både Sa'id och Fatimah dölja sin islam från Quraysh och särskilt från Fatimahs familj under en tid. Hon hade anledning att frukta inte bara sin far utan också sin bror Omar, som uppfostrats till att värda Ka'bah och värna Qurayshs enhet och deras religion.

Omar var en egensinnig ung man med stor beslutsamhet. Han såg islam som ett hot mot Quraysh och blev mycket våldsam och obehärskad i sina attacker mot muslimer. Till slut bestämde han sig för att det enda sättet att få slut på problemen var att eliminera mannen som var dess orsak. Uppfylld av blind vrede tog han sitt svärd och begav sig mot Profetens hus. På vägen mötte han en hemlig troende som, när han såg Omars bisterhet, frågade vart han var på väg - ”Jag ska döda Muhammad ...”

Det fanns ingen tvekan om hans bitterhet och mordiska beslutsamhet. Den troende försökte avråda honom från hans avsikt, men Omar var döv för alla argument. Han tänkte då avleda Omar för att åtminstone kunna varna Profeten om hans avsikter.

”O Omar,” sade han, ”varför går du inte först tillbaka till människorna i ditt eget hus och ställer dem till rätta?” ”Vilka människor i mitt hus?” frågade Omar.

”Din syster Fatimah och din svåger Sa'id. De har båda övergett din religion

och följer Muhammad i hans religion ...”

Omar vände om och gick direkt till sin systers hus. Där ropade han argt på henne när han närmade sig. Khabbab ibn al-Aratt, som ofta kom för att recitera Koranen för Sa'id och Fatimah, var hos dem då. När de hörde Omars röst gömde sig Khabbab i ett hörn av huset och Fatimah gömde manuskriptet. Men Omar hade hört ljudet av deras recitation och när han kom in sade han till dem:

”Vad är detta *haynamah* (pladder) jag hörde?”

De försökte försäkra honom om att det bara var vanlig konversation han hört, men han insisterade: ”Hört det har jag,” sade han, ”och det är möjligt att ni båda har blivit avfallingar.”

”Har du inte övervägt om Sanningen kanske inte finns i din religion?” sade Sa'id till Omar och försökte resonera med honom. Istället kastade sig Omar över sin svåger och slog och sparkade honom så hårt han kunde, och när Fatimah gick emellan för att försvara sin man slog Omar henne i ansiktet så att blodet rann.

”O Omar,” sade Fatimah, och hon var arg. ”Tänk om Sanningen inte finns i din religion! Jag bevittnar att det inte finns någon gud utom Allah och jag bevittnar att Muhammad är Guds Sändebud.”

Fatimahs sår blödde, och när Omar såg blodet ångrade han vad han gjort. En förändring kom över honom och han sade till sin syster:

”Ge mig den skrift ni har så att jag kan läsa den.”

Liksom de kunde Omar läsa, men när han bad om skriften sade Fatimah till honom:

”Du är oren och endast de rena får röra den. Gå och tvätta dig eller gör wudu'.”

Då gick Omar och tvättade sig, och hon gav honom sidan där de inledande verserna av Surat Ta-Ha var skrivna. Han började läsa, och när han kom till versen:

”Sannerligen, Jag är Gud allena, det finns ingen gud utom Mig. Så dyrka Mig allena och upprätta bönen för att minnas Mig.”

sade han: ”Visa mig var Muhammad är.”

Omar begav sig då till al-Arqams hus och förklarade sin acceptans av islam, och Profeten och alla hans följeslagare glädde sig.

Sa'id och hans hustru Fatimah var alltså den direkta orsaken som ledde till omvändelsen av den starke och beslutsamme Omar, och detta bidrog i hög grad till den framväxande trons styrka och anseende.

Sa'id ibn Zayd var helt hängiven Profeten och islams tjänst. Han bevittnade alla de stora fälttågen och konfrontationerna som Profeten deltog i, med undantag av Badr. Före Badr hade han och Talhah skickats av Profeten som spanare till Hawra vid Röda havets kust, rakt väster om Madinah, för att ge honom nyheter om en Quraysh-karavan som återvände från Syrien. När Talhah och Sa'id återvände till Madinah hade Profeten redan gett sig av mot Badr med den första muslimska armén på drygt trehundra man.

Efter Profetens bortgång, må Gud välsigna honom och skänka honom fred, fortsatte Sa'id att spela en viktig roll i det muslimska samfundet. Han var en av dem som Abu Bakr rådfrågade om sin efterträdare, och hans namn nämns ofta tillsammans med följeslagare som 'Othman, Abu Obaydah och Sa'd ibn Abi Waqqas i de fälttåg som fördes. Han var känd för sitt mod och sin hjältemodighet, vilket vi får en glimt av i hans skildring av slaget vid Yarmuk. Han sade:

"Vid slaget vid Yarmuk var vi tjugofyra tusen eller däromkring. Mot oss mobiliserade bysantinerna etthundratjugotusen man. De avancerade mot oss med en tung och dånande rörelse som om berg flyttades. Biskopar och präster gick framför dem, bärande kors och sjungande litanior som soldaterna bakom dem upprepade. När muslimerna såg dem mobiliserade på detta sätt blev de oroliga över deras stora antal, och något av ångest och fruktan kom in i deras hjärtan. Då stod Abu Obaydah framför muslimerna och uppmanade dem att kämpa:

'Guds tjänare, hjälp Gud och Gud kommer att hjälpa er och göra era fötter fasta. Guds tjänare, var tålmodiga och ståndaktiga, för sannerligen är tålamod och ståndaktighet (sabr) en räddning från otro, ett medel att nå Guds välbehag och ett försvar mot skam och förnedring. Dra ut era spjut och skydda er med era sköldar. Uttala inget sinsemellan utom minnet av Gud den Allsmäktige tills jag ger er befallningen, om Gud vill.'

"Då trädde en man fram ur muslimernas led och sade: 'Jag har beslutat att dö denna timme. Har ni ett budskap att sända till Guds Sändebud, må Gud välsigna honom och skänka honom fred?'

'Ja,' svarade Abu Obaydah, 'framför salam till honom från mig och från muslimerna och säg till honom: O Guds Sändebud, vi har funnit sant det som vår Herre har lovat oss.'

"Så snart jag hörde mannen tala och såg honom dra sitt svärd och gå ut för att möta fienden, kastade jag mig på marken och kröp på alla fyra, och med mitt spjut fällde jag den första fienderyttaren som rusade mot oss. Sedan föll jag över fienden och Gud avlägsnade ur mitt hjärta alla spår av fruktan. Muslimerna gick till angrepp mot de framryckande bysantinerna och fortsatte kämpa tills de välsignades med seger."

Sa'id räknades av Profeten som en av sin generations mest framstående personer. Han var en av de tio följeslagare som Profeten en dag besökte och gav löftet om Paradiset. Dessa var: Abu Bakr, Omar, 'Othman, Ali, Abdur-Rahman ibn Awf, Abu Obaydah, Talhah, az-Zubayr, Sa'd av Zuhrah och Sa'id, son till Zayd al-Hanif. Profetens uttalanden har bevarat hans stora lovord om de Tio som givits det glada budskapet (al-'asharatu 'l-mubashshirun) och även om andra som han vid andra tillfällen gav goda nyheter om Paradiset.

KORANEN & SUNNAH

- [Att Följa Sunnah: Vägen till Islamisk Enhet och Andlig Trygghet](#)
- [Dygden av att följa Sunnah - En islamisk påminnelse från de klassiska lärda](#)
- [Ingen Sunnah utan Jamā'ah - Ingen Jamā'ah utan Sunnah](#)
- [Den ärofyllda ställningen för den som följer Sunnah](#)
- [Sunnahs grundprinciper](#)
- [Sunnahs plats i Islam - varför vi inte kan klara oss utan den](#)
- [Handlingar som upphäver en individens Islam](#)
- [Mänsklighetens akuta behov av denna religion](#)
- [Tawfiq kommer endast från Allah](#)
- [Det onda kan aldrig tillskrivas Allah](#)